

HỒNG ÂN ĐAU KHỔ

Tôi là bà mẹ Công Giáo Ý trẻ tuổi. Nhờ ơn THIÊN CHÚA, chúng tôi có được ba đứa con. Cả ba đều bị tàn tật. Đối với vợ chồng tôi thì đây quả là hồng ân cao cả. Bởi vì, qua chứng bệnh tàn tật của con cái mà THIÊN CHÚA đi vào cuộc sống gia đình chúng tôi.

Tôi sống một thời gian dài bên Đức và lập gia đình tại đây. Hai đứa con đầu tiên chào đời: Rosalia và Giastin. Khi Rosalia được 10 tháng, chúng tôi bắt đầu nhận thấy bé bệnh hoạn, không bình thường. Khi đưa bé đi khám bệnh, các bác sĩ cho biết bé không sống quá 14 tháng. Lời tiên đoán không đúng vì Rosalia sống được đến 15 tuổi.

6 năm sau ngày Rosalia chào đời, tôi mang thai đứa con thứ hai. Lần này cả hai vợ chồng tôi đều đinh ninh đứa bé hẳn sẽ được bình thường. Thế nhưng, các bác sĩ báo trước trẻ này rồi cũng sẽ bị tàn tật như trẻ chị. Và các bác sĩ nói đúng. Bé Giastin sinh ra và mang cùng chứng bệnh như chị bé.

Sau lần sinh bé Giastin, Giuseppe - chồng tôi - và tôi, chúng tôi dọn về sống tại quê hương Ý. Một cuộc sống mới mở ra cho hai vợ chồng với hai đứa con tàn tật. Tôi vốn tính nhút nhát, không dám đến gần làm quen với người khác. Ý tưởng một cuộc sống lẻ loi, không người thân thuộc, làm tôi kinh hoàng. Thêm vào đó, tôi mang đầy mặc cảm một bà mẹ trẻ với hai đứa con tàn tật. Thế nhưng, mọi lo âu tan biến khi tôi làm quen được với bà hàng xóm, thành viên Hội Công Giáo Tiến Hành.

Bà tiếp rước tôi thật ân cần và nồng hậu. Nhờ bà giới thiệu, tôi ghi tên vào Hội Công Giáo Tiến Hành. Từ đây, cuộc đời tôi chuyển sang khúc quanh mới. Tôi thay đổi tư tưởng và cung cách hành xử. Nói đúng hơn, tôi được sinh ra trong đời sống Đức Tin. Trước đó, tôi sống như người vô thần, không mảy may biết đến THIÊN CHÚA. Tôi cũng không thể nào chấp nhận tha thứ. Tôi đi theo con đường thù hận và báo oán. Giờ đây, tôi thâm tín con người không thể sống mà không có THIÊN CHÚA.

Nói cách khác, **không có THIÊN CHÚA, con người không thể sống được. Tôi khám phá ra khuôn mặt THIÊN CHÚA từ bi nhân hậu, nhẫn nhục, quảng đại, luôn luôn đợi chờ tôi, và nhất là, luôn yêu thương tôi.**

Trở lại với câu chuyện bà hàng xóm. Lúc vừa về quê hương Ý, tôi chưa là thành viên Hội Công Giáo Tiến Hành, nhưng bà hàng xóm đã đến thăm tôi. Và khi biết được niềm ước ao của hai đứa con tôi, muốn làm quen với các trẻ em khác, bà vội vàng liên lạc với Hội Công Giáo Tiến Hành của giáo xứ, ngành thiếu nhi. Hội liền tổ chức các buổi họp mặt nơi gia đình tôi. Chúng tôi lần lượt dần dần làm quen với Cha Sở, các nhà giáo dục, các bậc cha mẹ, các huynh trưởng và các thanh thiếu niên. Nói tắt một lời, với toàn thể

giáo xứ. Ngày nay tôi không còn có thể đếm được số người mà chúng tôi quen biết nữa. Một vòng dây thân hữu nối chặt các thành viên của Hội Công Giáo Tiến Hành và với các nhóm của các Hội Đoàn khác.

Một thời gian ngắn sau đó, tôi thấy mình mang thai. Bào thai không đợi không chờ. Bởi lẽ, cả tôi và chồng tôi, không ai ngờ rằng, chúng tôi lại có thêm đứa con thứ ba. Nhưng chúng tôi hoàn toàn chấp nhận hồng ân THIÊN CHÚA. Và Cosimo, đứa con thứ ba của chúng tôi chào đời. Bé Cosimo cũng tàn tật như hai anh chị của bé.

Có người khuyên hai vợ chồng tôi xin một phép lạ: ơn khỏi bệnh tật nguyên cho hai đứa con. Riêng tôi, phép lạ đã xảy ra rồi. Đó là: **Niềm vui sống, lòng tín thác nơi THIÊN CHÚA Quan Phòng, tiếng cười đùa hồn nhiên của hai đứa con, nét điềm tĩnh của chồng tôi và lòng can đảm của tôi.**

Bấy nhiêu ơn lành ấy, không phải là phép lạ rồi sao???

Chứng từ của bà Carolina Vigilante, người Ý.

(Incontro Nazionale Adulti "Azione Cattolica").

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt